

Arrest

nr. 53 674 van 22 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX versijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 12 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Gelendzhik in de provincie Krasnodar. U verklaarde dat uw dochter Z.(...) vanaf begin januari 2010 werd lastiggevalen door O.(...) O.(...), de zoon van een rijke voormalige burgemeester van Gelendzhik. U gaf aan dat u op 15 januari 2010, toen u uw dochter ging afhalen van de universiteit, O.(...) had aangesproken en gevraagd had om uw dochter met rust te laten. Als reactie op uw vraag werd u door O.(...) en zijn vrienden meegenomen naar een bos waar u werd geslagen. U verklaarde dat u voor verzorging in het ziekenhuis belandde waar uw klacht tegen O.(...) werd opgemaakt door een onderzoeksrechter. Een paar dagen na de klacht kreeg u in het ziekenhuis bezoek van een onbekende vertegenwoordiger van O.(...)s vader die er op aandrong dat u deze klacht zou intrekken. Na uw verblijf in het ziekenhuis contacteerde u een advocaat. De advocaat vroeg het verslag van de politie op. In het verslag van de politie stond echter een totaal andere versie van de feiten weergegeven dan wat u had verklaard in het ziekenhuis. Uw advocaat gaf aan dat hij uw zaak niet wou behartigen omdat het volgens hem zinloos was. Op 23 februari 2010 vielen gemaskerde politieagenten bij u binnen op zoek naar wapens. Deze wapens werden niet gevonden maar u werd meegenomen. U werd twee dagen later vrijgelaten en trok op 2 maart 2010 uw klacht in tegen O.(...). Op 20 maart 2010 zag u toen u thuiskwam dat uw vrouw en dochter Z.(...) door O.(...) en een vriend werden bedreigd. U nam een pan waarmee u deze twee mannen neersloeg. U verklaarde dat u uw vrouw de opdracht gaf om snel wat zaken bijeen te zoeken en jullie vertrokken allen naar Novorossiisk waar jullie twee jongste dochters reeds waren. Jullie besloten om jullie oudste dochter Z.(...) op 21 maart 2010 met een Grieks gezin mee te sturen naar Oekraïne zodat ze nadat ze documenten zou verkrijgen verder zou kunnen doorreizen naar Europa. Op 22 maart 2010 verlieten u, uw echtgenote en uw twee dochters Novorossiisk en reisden jullie via Moskou met de trein naar Brest. Vanuit Brest reisden jullie met een auto verder tot in België. Jullie kwamen in België toe op 31 maart 2010 waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw jongste dochter E.(...), uw rijbewijs, uw militair boekje en het bewijs van het Russisch staatsburgerschap van uw dochter E.(...).

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u de Russische Federatie in maart 2010 verliet omdat u er problemen kende met O.(...) O.(...), de zoon van een rijke voormalige burgemeester van Gelendzhik die achter uw dochter Z.(...) aanzat. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met O.(...) O.(...) is immers louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard. In dit verband verklaarde u overigens dat u, behalve met O.(...) O.(...), met niemand anders problemen had en dat het conflict met O.(...) O.(...) louter ingegeven was door het feit dat u hem had gevraagd uw dochter Z.(...) met rust te laten en dat u een klacht tegen hem had ingediend nadat u door hem het ziekenhuis werd ingeslagen (CGVS p. 12, 14).

Uw asielrelaas dient dan ook bekeken te worden in het kader van de bepalingen over subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw oudste dochter Z.(...) werd lastiggevalen door O.(...) O.(...), de zoon van een rijke voormalige burgermeester. U verklaarde dat u O.(...) had gevraagd uw dochter met rust te laten. U gaf aan dat u door O.(...) en vrienden het ziekenhuis werd ingeslagen en dat u een klacht tegen hem had ingediend. U beweerde dat de politie een totaal andere versie van uw verhaal had genoteerd en dat de advocaat die u had gecontacteerd u liet weten dat het zinloos was de zaak aanhangig te maken (CGVS p.12, 14, 15).

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document of bewijs voorlegde waaruit blijkt dat u überhaupt een dochter hebt met de naam Z.(...). Verder legde u geen enkel attest voor van uw ziekenhuisopname van twee weken. U legde evenmin een bewijs voor van de klacht die u had ingediend noch enig bewijs van het contact met uw advocaat waaruit een begin van bewijs van uw asielrelaas zou kunnen blijken (CGVS p. 14, 15). Toen u hier specifiek op gewezen werd, zei u dat u alsnog uw best zou doen om documenten te verkrijgen (CGVS, p. 16). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen enkel document in die zin mogen ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die u omwille van uw dochter zou hebben gekend aangetast.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u betreffende het ontvangen van het verslag van de politie tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw opname in het ziekenhuis van de politie het uiteindelijke verslag kreeg waarin vermeld stond dat u niet nuchter was geweest op het moment van het incident en dat u agressief was en dat u door onbekende mensen in elkaar werd geslagen (vragenlijst vraag 3.5 p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u het verslag van de politie nooit zelf in handen had gehad en dat uw advocaat het verslag had opgevraagd bij de politie (CGVS p. 15). Toen u erop werd gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard zelf het verslag van de politie te hebben ontvangen, antwoordde u dat u dat niet kon gezegd hebben

waaraan u toevoegde dat u zich dat niet kon herinneren (CGVS p. 15). Deze uitleg is echter niet afdoende en weerlegt de tegenstrijdige verklaringen niet.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, heeft u voorts niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met O.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met O.(...) in geval van een terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in de Russische Federatie aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Russische autoriteiten (CGVS p. 12). Bovendien moet vastgesteld worden dat u de problemen die u had met O.(...) en zijn familie enkel gemeld had aan de politie toen u in het ziekenhuis verbleef en dit deed omdat de dokters de politie op de hoogte hadden gebracht van uw opname. U verklaarde voorts dat u de klacht die u had ingediend achteraf zelf had ingetrokken. Verder verklaarde u dat u nergens een klacht bent gaan indienen of bent gaan melden dat de politie een totaal andere versie van uw verklaringen hadden genoteerd, noch bent u de nochtans ernstige bedreigingen van O.(...) naar uw vrouw en dochter toe gaan aanklagen bij overheidsinstanties. U gaf aan dat het zinloos was, dat u geen bewijzen had en dat ze u vals zouden kunnen beschuldigen (CGVS p. 115, 16, 17). Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (uw vrouw en dochter werden met een mes bedreigd) is uw uitleg niet afdoende. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst kan rekenen.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, heeft u daarnaast niet aannemelijk gemaakt waarom u zich omwille van de door u beweerde problemen in Gelendzhik niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U verklaarde immers dat de problemen die u met O.(...) had enkel in Gelendzhik plaatsvonden en dat u nergens anders met O.(...) problemen had gehad (CGVS p. 12). Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, antwoordde u dat u daar hetzelfde zou overkomen. Echter slaagde u er niet in om aan te geven hoe u zou worden gevonden. U kwam immers niet verder dan te verklaren dat overal dezelfde wetten gelden en dat niemand je gaat beschermen (CGVS p. 17).

Ook de reisroute, zoals die door u werd beschreven, is niet aannemelijk. Uit uw relaas blijkt dat u, uw echtgenote en twee dochters met de auto vanuit Brest tot in België zijn gereden. Uit uw relaas blijkt dat u nooit enig reisdocument in handen hebt gehad. U beweerde dat de chauffeur uw binnenlandse paspoorten had meegenomen om documenten voor jullie te maken, maar u weet niet welke documenten werden opgemaakt. U weet niet via welke lande u naar België bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengereden. U verklaarde weliswaar dat u Poolse nummerplaten had gezien en dat het mogelijk was dat u via Polen bent gekomen. U gaf aan dat u nergens controle hebt gehad, noch dat u ergens documenten hebt moeten tonen of dat u had gezien dat de chauffeur ergens documenten had getoond. U beweerde dat er geen afspraken werden gemaakt met de chauffeur, noch dat u enige informatie had gevraagd over de reisroute. U verklaarde dat de chauffeur u had verzekerd dat hij alles zou regelen (CGVS p. 8, 9). Uw uitleg overtuigt echter niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u nergens werd voorbereid op uw reis. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw chauffeur het risico zou hebben genomen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Dit alles doet mij vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd en dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie probeert achter te houden. Bovendien doet het mij ook vermoeden dat u uw (reis)documenten achterhoudt, getuige de stempel op de achterzijde van uw geboorteakte waaruit blijkt dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS, p. 10), op 24 september 2008 een internationaal of reispaspoort werd uitgereikt.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Jullie geboorteaktes, uw rijbewijs, uw militair boekje en het attest over staatsburgerschap van uw dochter tonen enkel persoonsgegevens aan, die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient er op te worden gewezen dat ook in hoofde van uw echtgenote G.(...) A.(...)(OV 6.605.730) en uw dochter G.(...) N.(...) (OV 6.605.734) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat zijn relaas niet correct werd begrepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker licht toe dat zijn gezin problemen kreeg omwille van het feit dat O., de zoon van een rijke voormalig burgemeester van Gelendzhik achter zijn dochter Z. aanzat. Verzoeker stelt dat het voor zijn hem en zijn gezin onmogelijk was om rechtsbescherming te krijgen van de autoriteiten, daar burgemeesters veel macht hebben in de Russische Federatie en het systeem van rechtsbescherming aldaar zeer corrupt is. Volgens verzoeker overstijgt het probleem het interpersoonlijke niveau daar het onder meer omwille van de corruptie voor verzoeker niet mogelijk is een eerlijke bescherming te krijgen van de plaatselijke autoriteiten. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker aan door O. en zijn vrienden zo hard te zijn geslagen dat hij moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker diende daarop een klacht in tegen O. bij de politie, die echter een totaal andere versie van zijn verhaal had neergeschreven. Verzoeker stelt verder dat zijn advocaat hem meegedeeld had dat het zinloos was de zaak aanhangig te maken bij de bevoegde rechtbank. Verzoeker deelt mee geen verdere bewijsstukken te kunnen neerleggen, buiten de stukken die hij neerlegde bij zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij geeft ook aan een coherent relaas te hebben verteld zonder tegenstrijdigheden, ook niet tussen zijn relaas en dat van zijn echtgenote en dochter. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het ontvangen van het verslag van de politie deelt verzoeker mee dat hij het verslag nooit zelf in handen had gehad, doch dat het zijn advocaat was geweest die het verslag had opgevraagd bij de politie. Volgens verzoeker is dit eerder een detail, dat op zich niet kan opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel van het relaas. Aangaande het feit of verzoeker beroep kon doen op de autoriteiten van zijn land van herkomst, bevestigt hij dat hij geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten, dat het systeem erg corrupt is en dat er tegen machtige mensen niets kan worden ondernomen. Hij bevestigt tevens dat hij zijn klacht heeft ingetrokken, maar dat dit onder druk van O. en zijn vrienden is gebeurd. Aangaande de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief, deelt verzoeker mee dat hij bevreesd is dat men hem ook elders zal kunnen vinden, hoewel hij dit niet kan staven met bewijsstukken. Wat de reisroute betreft, werpt verzoeker op dat hij met zijn echtgenote en twee dochters van Brest naar België is gereden en dat de chauffeur zijn binnenlandse paspoorten had meegenomen.

2.2. De bestreden beslissing is in hoofdorde gebaseerd op het feit dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de zoon van een voormalige burgemeester die achter zijn dochter aanzat van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, welke vreemd zijn aan het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet an 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Om die reden dient het relaas bekeken te worden in het licht van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft echter geen enkel bewijs voorgelegd van de beweerde problemen en legde tegenstrijdige verklaringen af over een politieverslag. Bovendien wijst de bestreden beslissing op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de in de Russische Federatie aanwezige autoriteiten voor zijn problemen en op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen om aan de problemen te ontsnappen. De bestreden beslissing acht verzoekers relaas over zijn reisroute niet aannemelijk waardoor het vermoeden ontstaat dat hij reisdocumenten verheimelijkt.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Verzoeker verklaarde de Russische Federatie te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de zoon van een rijke voormalig burgemeester die verzoekers dochter lastig viel (stuk 10, Vragenlijst, p. 2), hetgeen echter geen nexus heeft met het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit

de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het voor hem en zijn gezin niet mogelijk is bescherming te krijgen van de plaatselijke autoriteiten, gelet op de macht van de burgemeesters in de Russische Federatie en de corruptie aldaar. De Raad wijst erop dat een asielzoeker alle mogelijkheden tot bescherming moet uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker maakte in casu niet aannemelijk dat hij naar aanleiding van zijn problemen met O. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met O. in geval van een terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Russische Federatie aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde zelf nooit enig probleem met de Russische autoriteiten te hebben gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 17/07/2010, p. 12). Niettegenstaande de politie een totaal andere versie van zijn verklaringen had genoteerd nadat hij klacht had neergelegd wegens de slagen die hij had gekregen van de handlangers van O. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 17/07/2010, p. 13-15), is verzoeker nergens klacht gaan indienen of gaan melden dat de politie zich aan dergelijk machtsmisbruik schuldig maakte. Zijn loutere bewering dat het systeem erg corrupt is en dat er tegen machtige mensen niets kan worden ondernomen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten. Verzoeker levert in elk geval geen bewijs dat hij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het ontvangen van de klacht slechts een detail betreft, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift hoofdzakelijk zijn eerdere verklaringen herhaalt en bevestigt, zonder de specifieke vaststellingen in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De motieven van de bestreden beslissing worden dan ook gehandhaafd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN